

J. VAN RIJCKENBORGH

SVETLOBA SVETA

ODLOMKI IZ GOVORA NA GORI

1994

ROZEKRUIS PERS – HAARLEM – NIZOZEMSKA

Mednarodna šola Zlatega rožnega križa

Lectorium Rosicrucianum

Bakenessergraht 11-15, Haarlem, Nizozemska

VSEBINA

Prevedeno iz nemščine
Druga izdaja 1991

Naslov nizozemskega izvornika:
Het licht der wereld

ISBN 90 6732 125 7

© 1994 Rozekruis Pers, Haarlem, Nizozemska

	Spremna beseda	7
I	Vi ste sol zemlje	9
II	Bistvo postave	17
III	Ne skrbite	28
IV	Ne prešuštvujte	38
V	Ne sodite	48
VI	Svetega ne dajajte psom	58
VII	Žrtev nebeškega človeka	68

SPREMNA BESEDA

Tako kot *Misterij blagrov* Jana van Rijckenborgha tudi ta knjižica vsebuje besedilo z vrsto nagovorov, ki jih je imel isti avtor v letih 1945–1947, torej zadnje leto druge svetovne vojne in v prvih povojnih letih.

V tem času groze, a tudi upanja na boljšo prihodnost, se je avtor približal znanim besedam Jezusa Gospoda, ki jih je ta govoril na Sveti gori, in ki nam jih sporoča Matejev evangelij, na popolnoma nov način, in jih osvetlil z vidika Zlatega rožnega križa.

Medtem je preteklo nekaj desetletij, desetletij, v katerih je človeštvo odkrilo, da je svetovni mir, o katerem so leta 1945 sanjali milijoni ljudi, še vedno nedosegljiv ideal. Zato so besede, ki jih je v letih 1945–1947 govoril Jan van Rijckenborgh, tudi v osemdesetih letih (v katerih ugotavljamo, da se narodi vsepovsod še naprej vojskujejo) zelo aktualne.

Zaradi tega se čutimo dolžni, da s temi teksti, v povzeti obliki in prilagojenimi spremenjenim časovnim okoliščinam, ponovno pritegnemo pozornost iščočega in morda obupanega človeštva našega časa. Kdor bere to z dovtetnim srcem, bo prepoznal globoko resnico, o kateri priča vsaka beseda.

Za konec smo vzeli iz istega obdobja izvirajoč nagovor *Žrtev nebeškega človeka*, ki razlaga tako zelo znano poročilo o križanju Jezusa (Janez 19: 17–19) na do danes neznan način. Kdor lahko razume, naj razume!

Rozekruis Pers

I

VI STE SOL ZEMLJE

Vi ste sol zemlje. Če pa sol izgubi okus, s čim naj se osoli? Za nič drugega ni več, kakor da se proč vrže in jo ljudje pohodijo. Vi ste svetloba sveta. Mesto, ki stoji na gori, ne more biti skrito. Svetilke tudi ne prižgejo in ne postavijo pod mernik, ampak na svetilnik. Tako sveti vsem, ki so v hiši. Torej naj vaša svetloba sveti pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in slavijo vašega Očeta v nebesih.
(Matej 5: 13–16)

Ko si ljudje prizadevajo za duhovno in materialno osvoboditev in ko pri tem obtožujejo svet in človeštvo za brezmejno izrojenost življenja, kažejo svojo ostro kritiko vedno na šibke točke in grešno ravnanje drugih ljudi. Vse, kar je slabo, manj vredno in nečloveško, pripišejo svojim sovražnikom in nihče ne more reči, da sta kritika in izrečena sodba nepačni. V večini primerov je v vsaki kritiki delček resnice. Breme grešne krvi je tako veliko, človeška nepopolnost tako ogromna, zločinska dejavnost

posameznikov ali skupin pa tako očitna, da skoraj vsaka kritika zadene v črno.

Da bi se izognili nesporazumom, na začetku ugotavljamo, da mora na tem svetu popolna pravica zmagati in se izvajati. Vendar pa se je treba vprašati, ali je splošna metoda kritiziranja pravilna pot za odkrivanje temeljnih napak človekove biti. Ta metoda kritike išče in odkriva napake vedno zunaj sebe. Skoraj nihče ne pomisli, ali je človek s svojim pokvarjenim bistvom sploh zmožen objektivne kritike, ali sploh zmore jasno spoznavati in soditi.

Če dobro premislimo, lahko odkrijemo, da nas Univerzalni nauk uči sledeče: vsak človek lahko vidi soljudi in stvari iz svoje okolice samo skozi svojo lastno aurično sfero. Aurična sfera pa ni čista in ni popolnoma prozorna. Je obarvana in poškodovana od našega krvnega bistva, od našega stanja biti.

Poleg tega odkrijemo, da izhaja jaz vedno iz tega, da ima prav, da je ogrožen pri pravilnem spoznavanju in ravnanju, da ga je treba priznavati in spoštovati. Jaz izhaja iz zablode, da je kralj. In ker je zabloda nekaj neresničnega, je ta kraljevina vedno napadena. To je nekaj naravnega, naravna zakonitost, je v skladu z naravo. Tako nastane samouveljavljanje. Kdo me ogroža? Kdo napada moj kraljevski položaj? Kdo napada stanje moje biti? Kdo me ne priznava? Kdo me hoče izriniti z mojega prestola, iz mojega skrbno zgrajenega življenjskega standarda, da moram trpeti lakoto, da mi

primanjkuje oblačil, kurjave in sploh vsega? Moje sovraštvo, moja žeja po krvi, moj silni bes se usmeri proti krivcu, ki mi to povzroča iz svoje zablode jaza, iz svoje zablode, da je kralj. Kaj je hujše od te preizkušnje za kralja jaza z njegovimi dobrimi dohodki, z modernim stanovanjem s tekočo toplo in mrzlo vodo, s centralnim ogrevanjem, radiom in televizijo, ki vnese vase vsak večer porcijo "časopisnega strupa" in ki preživlja svoj poletni dopust na Costa Bravi?

Ali ni že čas za spoznanje, da bo pravica na tem svetu zmagala in da mora zmagati, da je bolje o takoimenovanih sovražnikih molčati in spoznati, da v tem času preživljamo krizo zablode jaza, da bomo pregnani s sončne strani in bo naš življenjski standard kmalu zrušen, ker je mera sedaj polna?

In ali ni že čas, da ste na ta način skozi bridkost porinjeni nazaj v lastno bit? Če hočete ognjevito kritizirati, tedaj naravnajte brizgalke vitriola na svoje lastno bitje. Osvetlite svojo lastno goloto in spoznajte svojo bednost v vsakem oziru. Kostni vam šklepetajo in sklepi pokajo.

Čutite mogoče sedaj odgovornost? Morda mislite, da se avtor norčuje iz splošnega propadanja in smrti? Toda naša naloga je, da vas zbudimo in obdržimo budne. Meč resnice mora prodreti v vašo dušo. Ne norčujemo se, temveč zabadamo meč resnice skozi okostje vaše zablode jaza. Kajti nobena namišljena nevarnost ni, da se pripravljate na nov

krog rojstva in smrti, če iščete svoje objekte krivde zunaj sebe.

Možno je in tudi zelo razumljivo, da mora glav-
nina človeštva preživeti še en obrat kolesa. Mnogim
ljudem ne zadošča ena grenka izkušnja, da bi napra-
vili popoln preobrat! A vi, bralec, učenec Rožnega
križa, se nahajate v Duhovni šoli. Lectorium Rosi-
crucianum je glas Kristusovega prizadevanja v tem
času. Prihajate prostovoljno, nihče vas ni sem pri-
vlekel. Zato predpostavljamo, da iščete pot svetlo-
be, ker vas ženeta vaš naravni spomin in vaš um.
Zato morate imeti popolnoma drug format, drugo
kvaliteto in drug način življenja kot večina člove-
štva. Zaradi svoje navzočnosti v Duhovni šoli iščete
razodetje duha in ne razodetje narave.

Če iščete razodetje narave, ste na napačnem kra-
ju, in če kljub temu ostanete, vam ne moremo poma-
gati, če se ranite in razumete naše besede kot norče-
vanje. Če stremite po razodetju duha, tedaj veste iz
katerega duha pričamo, tedaj veste kaj stoji za
nami.

Ko se tako znajdete v bratstvu, tedaj veste, da je
naravno življenje pustilo globoke brazgotine še v
naših kosteh. In drug na drugega gledamo z
razumevanjem, kajti ne višina in ne globina,
nobena stvar ali človek, noben narod ali rasa,
ne lakota niti mraz nas ne morejo ločiti od
neposredno razodete ljubezni, ki je tukaj v Jezusu
Kristusu, našem Gospodu. Smo kvas nove ere, ki bo

rojena v trpljenju in bolečini!

Smo resnično to? Ali sodelujete, da bi od spodaj
zgradili popolnega novega človeka, popolno novo
delo, kot izraz znanstveno naravnavane samoobno-
ve? To je naloga. To je cilj! Če menite, da pripadate
pionirjem človeškega roda, če se imate za kristjana,
če veste, kaj pomeni približevati se Šoli misterijev,
potem za vas veljajo besede:

*Vi ste sol zemlje. Če pa sol izgubi okus, s čim
naj se osoli? Za nič drugega ni več, kakor da se
proč vrže in jo ljudje pohodijo.*

Če tisti, ki se bližajo Duhovni šoli po lastni
odločitvi, in jih žene duhovni spomin, nenadoma ob-
stanejo pri vsakdanjostih in svoje naloge nočejo za-
četi izvrševati z glavo, srcem in z rokami kot jo je
treba, kdo jo bo potem?

Vi ste svetloba sveta

Novo rojstvo se vedno začne ponoči, v bolečini in
kaosu. V pesmih prepevamo: "Tako je za nočjo pride
jutro; glejte, sonce se dviga na svoji poti." Zato mo-
ra človek, ki se zaveda, misleči človek, živeti v uri
novega rojstva. Je iz Jutrovega! Če niste iz Jutrove
dežele in če ne morete živeti v novi uri rojstva, tedaj
se morate pogrezniti v noč, bolečino in kaos. Sol, ki
izgubi okus, ni uporabna za nič drugega, kot da se
proč vrže in jo ljudje pohodijo.

Mogoče mislite ali pravite: "Če pride jutro kmalu, bom sodeloval. Videli boste, kako bom takrat sodeloval. Ko bo v zraku zazvenel prvi krik novega rojstva, bom sodeloval v zboru in moj vzklík veselja se bo slišal daleč naokrog. Da, to bom storil!"

Razumite vendar veliko življenjsko skrivnost novega rojstva, globoki pomen stvari. Ali lahko pride do rojstva brez stvarjenja, brez spočetja? Tu se zapletate v isto težavo, ki je ljudi vseh časov pehala v bedo. Religiozni človek današnjega časa išče pomoč od zunaj. Bog naj bi to storil preko svojega Sina. Mar ga ne imenujejo "svetloba sveta"?

Toda govor na Gori poudarja: *Vi ste svetloba sveta. Mesto, ki stoji na gori, ne more biti skrito. Svetilke tudi ne prižgejo in postavijo pod mernik, ampak na svetilnik. Tako sveti vsem, ki so v hiši.*

Vi ste svetloba sveta. To pomeni: Če ste pionirji, če imate pravico zadrževati se v Duhovni šoli, če se zavedate, da ste kristjani, tedaj ste svetloba sveta! Mora sedaj svetloba čakati na svetlobo? Mar mora svetloba čakati na jutro? Ne, svetloba mora svetiti, dokler ne pride jutro! Mesto na gori mora dokazati svojo prisotnost na zemeljski obli. Skozi svetlobo sveta – in to ste vi – mora v noč, bolečino in smrt na vse strani žarčiti vaša celotna duhovna dobrohotnost. To je koncepcija novega rojstva, svetloba, ki sveti v temi! Sedaj morate pokazati, kdo ste. Duhovni sestradanec, parazit, duhovni širokoustnež – ali pa v Bogu vstali človeški otrok, svetloba

sveta? K temu ste poklicani! Ne kadarkoli, ampak zdaj! Ne šele zdaj, pač pa že od nekdaj.

Zato se govor na Gori nadaljuje: *Tako naj vaša svetloba sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.*

Razumete te besede? Če jih hočete izpolniti, se ne prepirajte več o tem, ali je Bog, in katera cerkev, dogma in skupina je prava. Tedaj preneha govoričenje, takrat se ljudje smejejo učenemu teološkemu blebetanju današnjega časa. Potem dokažejo Boga s svojim izžarevanjem svetlobe! Potem izkusi človek besedo: Bog, razodet v mesu. Na tisoče ur molitev je bilo opravljeno tekom let. Božjo hierarhijo bombardirajo z molitvami. Ali občutite z nami tragični humor teh stvari? To je silno moledovanje za svetlobo, za olje za svetilke.

Tako naj vaša svetloba sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.

To je dobro, dinamično, neposredno, to prekine vsako dlakocepstvo. Pustite, naj vaša svetloba sveti! Kdaj in kje? V svetu, ki je temen, in za ljudi, ki svetlobo potrebujejo. Dokažite Boga s svojim delovanjem v svetu, v katerem je treba delati, v katerem je potrebno vaše delovanje, ki izhaja od znotraj.

Naj vaša svetloba sveti! Zmorete to? Ali pa pripadate ljudem, o katerih pravi pesnik De Genestet: "Človek, bodi nekdo. Toda tega ni zmožel, kajti

bil je nihče.” Vi pa to zmorete! Mi ne čakamo na mir, ne čakamo na jutro, ampak novo jutro obujamo, ustvarjamo ga. Svojo svetlobo pustimo sijati v noč, da ne bi šel čas neopazno mimo nas, ker živimo v naravi smrti. Čeprav nam kosti šklepetajo in naša srca postajajo fizično lena in utrujena, dvigamo glave in si gledamo smehljaje v oči, kajti vidimo svetlobo, ki nas prežema. To svetlobo oddajamo v temno noč; svetlobo, ki nezadržno gori v nas, razširjamo skozi svet in človeštvo. Obujamo jutro in govorimo z ognjevitimi besedami: “Novo sonce, vzidi!”

In novo sonce vzide. Gre svojo pot. Mi pa se združimo, da bi ljudje skozi naša dela, skozi naše sijoče prizadevanje slavili Očeta v nebesih.